

Predmet: Bosanska Krupa

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 6/16

Krivično delo: ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz čl. 144 st. 1 KZ SRJ, u vezi sa čl. 22 KZ SRJ

Optužena: Ranka Tomić

Tužilaštvo za ratne zločine: Snežana Stanojković

Sudsko veće: sudija Vinka Beraha Nikićević, predsednica veća, i članovi veća sudije Vera Vukotić i Vladimir Duruz

Branilac optužene: adv. Milan Milosavljević

Glavni pretres: 14.10.2016. godine

Izveštaj: Marina Kljaić, posmatrač FHP-a

Optužnica

Okrivljena Ranka Tomić se tereti da je kao starešina (u činu kapetana) „Fronta žena Petrovac”, pri Petrovačkoj brigadi Vojske Republike Srpske (VRS), zajedno sa drugim pripadnicama, sredinom jula 1992. godine ratnu zarobljenicu Karmenu Kamenčić, bolničarku 5. korpusa Armije BiH, mučila, prema istoj nečovečno postupala, nanosila joj velike patnje i povredu telesnog integriteta, te učestvovala u ubistvu iste. Kada su pripadnice „Fronta žena Petrovac” zarobljenu Kamenčićku dovele do jedne udoline u mestu Radić (opština Bosanska Krupa), gde se okupio veći broj građana, optužena joj je naredila da se skine gola, da puze po zemlji te da sebi iskopa grob, stavljajući joj pri tom granje crnog trna među noge, da bi joj zatim prišla sa drugim pripadnicama „Fronta žena Petrovac” i tukla je štapom po telu, nožem odsekla kosu i napravila nožem znak krsta na glavi, a zatim i celom dužinom leđa, te joj nožem rasekla donji deo uha, gurala glavu u goveđu balegu, udarajući je lopatom po zadnjici i terajući je da peva srpske pesme. Nakon toga su oštećenu, zajedno sa maloletnim TT, odvele u susednu udolinu, gde su oštećenju naredili da ponovo sebi kopa grobno mesto, pa kako oštećena to više nije bila u stanju da učini, kopanje je završio maloletni TT. Oštećenju su zatim naredili da legne na leđa u iskopanu rupu, a maloletni TT ju je ubio, ispalivši između 5 i 7 metaka iz automatske puške.

Saslušanje optužene

Iznoseći svoju odbranu, optužena Ranka Tomić negirala je izvršenje dela za koje se tereti, navodeći da je za ceo događaj saznala tek kada je dobila poziv za saslušanje. Navela je da je krajem 1991. godine naredbom, koju poseduje, sa Vojne akademije (VA) u Beogradu upućena u II vojnu oblast u 9. korpus, odnosno u Kninski korpus. Zatim je upućena u Medački džep, a bila je i u Gračacu gde je bila komandir ženske artiljerijske jedinice i gde joj je komandant bio Sovilj. Iz Gračaca je, naredbom od 21. aprila 1992. godine, koju poseduje, kao i putni nalog, upućena u

Bosanski Petrovac sa zadatkom da izvrši obuku žena dobrovoljaca koje su tada činile tzv. Pešadijski vod. Netačan je podatak u optužnici da je „Front žena Petrovac” postojao 1992. godine, jer je on formiran tek 1994. godine. Takođe je netačan i podatak da je u tom periodu bila u činu kapetana – tada je bila u činu poručnika, a čin kapetana je dobila kasnije. Kada je došla u Petrovac, javila se u opštinu gde je bila komanda i gde je zatekla sada pokojnog Radeta Rajića, Milenka Mišanovića, Ranka Mačkića, osobu zvanu Major Beli, Ljubišu Babića koji je u Medačkom džepu bio zamenik komandanta, a koji su svi bili sa VA. Žene koje je trebala da obučava prvi put je tada videla u zgradi opštine. Obuku je vršila na poljani kraj Petrovca u pravcu Ključa. Nije joj poznato gde se nalazi mesto Radić. Plan rada obuke je sama sačinila, jer je to znala da uradi obzirom da je završila školu rezervnih vojnih starešina. Sa tim planom bio je upoznat njen komandant Sovilj. Obuka je trajala dve nedelje, nakon čega se vratila u Gračac. Sa istim ženama je u maju mesecu 1992. godine bila na doobuci na Oštrelju, za šta je takođe dobila putni nalog, kako bi mogla da ode iz Gračaca. Zatim je bila i na obuci iz prve pomoći koja je vršena na Kupresu, a koja je završena krajem juna 1992. godine. U Petrovac se vratila 28. ili 29. juna 1992. godine, a odmah zatim i u Gračac. Tu je saznala da je komandant Sovilj 5. jula 1992. godine poginuo na Grabežu, na Bihaćkom ratištu, pa je bila angažovana oko njegove sahrane koja je bila 7. jula 1992. godine u mestu Sanica, na koju su organizovano otišli iz Petrovca. Sa sahrane je odmah sa šoferom Milanom Gaćešom i dve drugarice otišla za Gračac. Iz Gračaca je 9. jula 1992. godine otišla za Beograd i sutradan se javila na VA u svoju matičnu jedinicu. U periodu boravka u Petrovcu nosila je zelenu i maskirnu uniformu JNA, dok kapu nikada nije nosila. Poznaje Boru Kuburić, Ljilju Mrđa i Radmilu Banjac – upoznala ih je u aprilu 1992. godine jer su se one javila na obuku, dok Veselku Đukić ne poznaje. Radmilu i Boru poslednji put je videla krajem juna 1992. godine. Takođe ne poznaje ni Marinka Kerkeza ni Draška Beronju. Za vreme dok je bila u Petrovcu nije bilo nikakvih zarobljavanja, niti borbi u okolini. Nakon predočavanja fotografija koje se nalaze u spisima predmeta, optužena je navela da su to fotografije sa kalendara iz 1995. godine koji je naslovljen „Republika Srpska - Front žena Petrovac” i koji je napravljen u Grčkoj, u Asprovalti gde je, zahvaljujući donatorima, vodila žene iz Petrovca. Na jednoj od fotografija je optužena, koja objašnjava da je ista nastala u februaru 1992. godine u Medaku, i na kojoj je vidljivo da ima čin poručnika. Za drugu fotografiju, na kojoj se nalazi više žena u uniformama, optužena objašnjava da je to fotografija sa obuke u Petrovcu. Predsednica veća je optuženoj predočila da je Bora Kuburić i Radmila Banjac u svojim izjavama terete, na šta je optužena navela da nije sa njima u zavadi i da smatra da to čine jer su možda prisiljene ili nagovorene. Optuženoj je predočen i iskaz Marinka Kerkeza iz 2010. godine koji je naziva kapetanom Radom, a optužena navodi da je niko nikada nije zvao Rada. Nakon predočavanja da ju je Kerkez u svom iskazu teretio navodeći da je lopatom udarala oštećenu, optužena je veoma emotivno reagovala, navodeći da joj nije jasno zbog čega bi neko to govorio: „Znate vi nas Srbe kakvi smo, sve će reći samo da ostanu na kućnom pragu ili svoju kuću prodaju za koju hiljadu maraka više.”